

KIS HAVI

TANÍTÁS. (Lásd a 306. lapon.)

XLIV. kötet, 19. szám. Ára negyedévre 1 frt. Egyes szám ára 12 kr.
Megjelen minden vasárnap 16 oldalon.

1893. május 7-én.

ARANKA SZÜLETÉSE NAPJA.

— Színmű egy felvonásban. —

Irta Lajos bácsi.

Személyek:

A mama.	Mariska,	} Aranka ba- rátnői.
Aranka,	Birike,	
László,	Rózsika,	
Jolánka,	Kálmán,	
árva rokonuk.	Jenő,	

Színhely: Tágas szoba, a háttérben és oldalt ajtóval. A szoba közepén terített asztal, megrakva csemegével.

Első jelenet.

Jolánka, Aranka.

Jolánka (sietve lép be a háttér ajtaján.) Jaj, ugy látom, ide is utánam jön. Hamar el köll rejtenem. (Izgatottan zsebébe dug egy össze hajtott papirost.) Csakugyan! Már jön!

Aranka (hevesen beront ugyan azon az ajtón.) Hiába bujkálsz! Itt vagy ugy-e? Most már add elő!

Jolánka (kissé félénken.) Mit adjak elő?

Aranka. Mintha nem tudnád! Mit olvastál ott az én lugasomban? Mit dugdostál oly nagyon, mikor oda érkeztem? Mutasd, tudni akarom!

Jolánka. Ne kívánd azt, kedves Arankám! Nem mutathatom.

Aranka. De én akarom! Tüstént add ide.

Jolánka (szeliden, de határozottan.) Nem lehet, nem adhatom.

Aranka. Még egyszer és utoljára kérdem: adod-e vagy sem?

Jolánka. Nem!

Aranka (indulatosan.) Hallatlan! Példátlan gonoszság! Megrontja még ezt a mai ünnep-napomat is, a születésem napját! No de megállj! Majd lesz neked! Megmondom mindjárt a mamámnak! Azt már mégsem tűrhetjük, hogy örökké boszants, örökké ellenemre tégy mindent.

Jolánka. De hiszen nekem eszem ágában sincs, hogy boszantsalak. Kérlek, ne légy mindig olyan haragos!

Aranka. Ugy-e? Ne legyenek mindig haragos! Mindig csak ezt hajtod, de mindig csak újra megharagítasz.

Jolánka. Édes Istenem! De hát most mivel haragítottalak meg?

Aranka (még hevesebben.) Még ezt bírod kérdezni? Hát, hogy mersz te bujdosni előlem, hogy mersz te rejtegetni valamit és, amikor látni kívánom, hogy mered azt mondani nekem, hogy nem adod ide?

Jolánka. De mikor igazán nem tehetem!

Aranka (gúnyosan utánozva.) Igazán nem tehetem! Persze! Amit én kívánok, azt nem teheted, mert te csak azt teszed, ami neked tetszik. Nagyon természetes! Hiszen te vagy itt a kisasszony, neked nem parancsol senki . . .

Jolánka. De édes Aranka! . . .

Aranka. Hallgass! Majd megmutatom én, mi szabad neked, mi nem! Ugy látszik, már nagyon elfelejtetted, ki vagyok én és ki vagy te

Jolánka. Nem felejtettem el, soha nem is fogom elfelejteni. Tudom én nagyon jól, hogy te az én jótevőm leánya vagy, én pedig szegény árva, kit áldott jó mamád fogadott be. És hálás is vagyok, (könyeit törölve) de az nagyon fáj, hogy te minduntalan fölhányod árvaságomat és a kegyelem-kenyeret. (Sir.)

Aranka. No, most meg már pityereg.

*

Második jelenet.

Voltak. A mama.

A mama (belép.) Mi a baj itt már megint? Jolánkám, miért sírsz? Ki bántott?

Jolánka (gyorsan letörölve könyeit.) Nem sírok, kedves nénikém . . . nem is bántott senki. . .

A mama. Mit tagadod, mikor jól látom. Bizonyosan újra pöröltetek. Ugy-e, Aranka?

Aranka (hevesen). Hát igen, kedves mama. De én nem tehetek róla. Jolánka mindig és mindenben csak boszant.

A mama. Most mivel boszantott?

Aranka. Kerestem, hogy segítsen egy kicsit, mert a vendégeim már nem sokára itt lesznek . . . de hát Jolánka kisasszonynak nem tetszik a fáradság, elbujt előlem, még pedig a kertben épp az én lugasomba, ott olvasott valamit, és mikor kérdeztem, mi az: elfutott, eldugta azt az írást és kereken szembe szállt itt most velem. Most meg pityereg, mert figyelmeztettem, hogy nem szabad velem kikötnie, mert én vagyok itt a mama leánya, őt pedig csak úgy kegyelemből fogadta be a mamácska.

A mama (szigoruan.) Hallgass! Egy szót se merj többé ilyet kiejteni! Már többször intettelek, ne merészeld Jolánkának fölhányini árvaságát. Ha még egyszer tudtomra esik ilyesmi, keményen megbüntetek.

Aranka. De mama! . . .

A mama. Szót se! Jegyezd meg jól, amit mondtam. (Kézen fogja Jolánkát.) Jőjj kedvesem. Majd az én szobámban végezd be, amibe bele fogtál. (El Jolánkával.)

*

Harmadik jelenet.

Aranka, majd László.

Aranka (egyedül.) Még nem foghatom, mi lelte a mamát! Hogy dédelgeti ezt a kiállhatatlan Jolánkát! Mindig az ő pártjára áll, Jól van, jól! Azért mégis csak

én vagyok itt a házi kisasszony . . . majd éreztetem én vele! Most is mindjárt pukkadozhat az irigységtől. Nem sokára itt lesznek a vendégeim. Előre tudom, hogy a leányok mily szépen meg fognak gratulálni . . . de még a fiuk is. Mondta László bátyám, hogy néhány jó barátja eljön a vendégségünkre. Hadd lássa ez az ágról szakadt, ki vagyok én itt. Bezzeg vele nem fog törődni senki. Ni, László! Hát csak magad jössz? Barátaid hol vannak?

László (ki meglehetősen komoly képpel lépett be.) Majd eljönnek. Én most a mamánknál voltam. No mondhatom, nem nagyon jó kedvre hangoltad jó mamánkat.

Aranka. Mit? Miért? Talán bizony én vagyok az oka?

László. Hát ugyan ki? Lásd Aranka, az valóban nem szép dolog, hogy te ezt a szegény Jolánkát annyira kizozod . . .

Aranka. Eh, még csak az kellene, hogy te is prédikálj nekem! Semmi szükségem a te bölcseségedre. Tartsd meg magadnak. (Kiszalad.)

László (egyedül.) Bizony pedig rád férne az okos szó, kedves hugocskám. Nem is hagyom annyiban. Mamácska megengedte, hogy próbát tegyek tervemmel . . . hátha lesz foganatja?

*

Negyedik jelenet.

László, Mariska, Birike, Rózsika, Kálmán, Jenő.

László (az érkezők elé sietve.) Isten hozott! Jó napot Mariska! Jó napot Birike, Rózsika! Szervusztok fiuk!

Mind. Jó napot! Itt vagyunk! Szervusz László! (Kezet fognak.)

László. Szép töletek, fiuk, hogy szintén eljöttetek.

Kálmán. Hogy ne jöttünk volna olyan szíves hívásra!

Mariska. De hol van a mai nap hőse, akit meg akarunk gratulálni! Nem látom Arankát.

László. Bizonyosan rendezget még egyet-mást, de mindjárt itt lesz. Jobb is, ha még egy csöppet késik, mert egy kis tervet szeretnék veletek megvitatni.

Jenő. Halljuk! Halljuk!

Birike. Valami érdekes meglepetés Arankának, ugy-e?

László. Olyan forma.

Rózsika. Akkor csak ki vele gyorsan! Az nagyon érdekel.

László. Itt nem igen tanácskozhatunk, mert meglephetne Aranka. Jertek ide a mellék-szobába. (Az oldal-ajtón mind el.)

*

Ötödik jelenet.

Jolánka, majd Aranka.

Jolánka (szomoruan, lassan jön be). Már itt vannak mind . . . a másik szobába vonultak, bizonyosan tervezgetnek valamit. Nem megyek közéjük. . . (Sóhajt.) Egy csöpp kedvem sincs a vigadozásra. De mégis! Nem szabad szomorú arcot mutatnom . . . rontanám vele a többiek kedvét, Arankának az ünnepét. Ah, pedig oly nehéz lesz velük nevetgelnem! Istenem, miért is üldöz ez az Aranka annyira! Oly igaz szeretettel vagyok hozzá, ő pedig mindig gunyol, bánt, sirásra fakaszt. Ha angyali jó mamája és az a derék László meg nem vigasztalnának, már rég világgá bujdos-tam volna innen. Ma is mennyit gyötört, pedig épp egy kis gratulációt tanultam be, hogy talán majd kissé szeretetre haj-litsam. De már ez aligha sikerül.

Aranka (belép). Mintha már hallottam volna hangjukat. Nincsenek itt. (Jolánkához.) No, te már itt ögyelegsz. Azt hiszed, neked köll az elsőnek lenned a terített asztalnál?

Jolánka. De édes Aranka. . .

Aranka. No, csak annyit mondok, hogy ezt a mai nagy ozsonnát nem a te számodra rendezzük. Az én vendégeim előkelő családokból valók, hát ugy vigyázz, hogy iparkodjál előlük elkapkodni a jó falatokat. Érted?

Jolánka (kérlelve). De édes Aranka, mért szólsz hozzám így? Én igazán nem szolgáltam rá.

Aranka. Nem? Oh, te ártatlan! Hát az imént ki miatt kaptam pirongatást a mamától?

Jolánka. Én nem panaszkodtam nála. . .

Aranka. Persze hogy nem! Oh, nem szóltál, a viláért sem, csak pityeregtél, mintha megvertelek volna.

Jolánka. Inkább vertél volna, hogyszem olyan bántó szavakkal illess! Mindig csak azt látom, hogy szálla vagyok a szememben.

Aranka. No, ezt az egyet jól látod.

Jolánka. De hát mivel adtam rá okot?

Aranka. Mivel? Mivel! Talán bizony még számot adjak neked? Elég, ha nekem ugy tetszik: Érd be vele, hogy itt élőkődöl, pedig ugyan nem érdemled meg a jótéteményeket.

Jolánka (könyezve). Oh, Aranka! Adja az Ég, hogy meg ne bánd ezeket az igazságtalan szavakat! (Sarokba vonulva sir.)

Aranka. Hahaha! Majd miattad fogok én valamit megbánni! (Az asztalhoz megy és rakosgat, rendezget.)

*

Hatodik jelenet.

Voltak. László, Kálmán, Jenő, Mariska, Birike, Rózsika.

Aranka (a belépők elé siet.) Ah, megjöttetek! Isten hozott, kedveseim! Jó napot, Kálmán, Jenő! Kerüljetekek erre, üljünk mindjárt asztalhoz. (Mindnyájan hideg fejbólintással, mozdulatlanul maradnak s nem nyujtanak kezét. Aranka meghökkenve nézi őket.) No, mi ez? Oh, tudom már, valami tréfás meglepetést eszeltek ki.

László. Meglepetésnek talán meglepetés lesz, kedves hugom, de tréfás aligha. Vendégeid itt a szomszéd szobában végig hallgatták, milyen csuf szavakkal illetted szegény Jolánkát s kijelentették, hogy semmi kedvök a te asztalodhoz ülni.

Aranka (elképedve és eltántorodva.) Mit beszélsz! (Félre.) Istenem, milyen szegény! (Arczát kezeibe rejti.)

László (Jolánkához lépve.) Kedves Jolánkám, ne vedd tulságosan a szivedre azokat a csuf szavakat. Aki ilyeket mond,

csak magát teszi csuffá. Tudod, én hogy mindig testvéremnek tekintelek.

Aranka (félre, nagy izgatottsággal.) A saját bátyám szegényeit meg a vendégeim előtt!

Mariska (Jolánkához lépve.) Ne gondold, hogy mi is olyan véleményben vagyunk rólad. Én mindig szerettelek és azt óhajtom, hogy te is szeress. Légy igazi jó barátnóm. (Megöleli.)

Jolánka (meghatva és álmélkodva.) De kérelek...

Birike. Én is éppen azt akartam mondani, amit Mariska. És szeretném, ha gyakran meglátogatnál. Meglásd, milyen jól megszünk mi együtt. (Megöleli.)

Rózsika. De nem jobban ám, mint velem; mert én is mindig szerettelek. Én holnap délutánra el is kérelek a nénikétől. (Megöleli.)

Aranka (félre, sirva.) Borzasztó! Megöl a szegény! Engem mind elhagynak s helyettem vele kötnek barátságot! (Székre rogy.)

Kálmán (kezet fog Jolánkával.) Kedves Jolánka, akit az én László pajtásom test-

MATYIKA TAVASZA. (Lásd a 299. lapon.)

vérnek tekint, azt én is annak tekintem. Fogadj engem jó barátaid sorába.

Jenő (szintén kezet fog Jolánkával.) De engem is ám, Jolánka! Én is csak épp úgy tudom, mint a többiek, hogy milyen kedves, jó leány vagy te. A jövő héten lesz az iskolánk majálisa, ezennel meghivlak s majd meglásd, milyen szép multság lesz! (Jolánka kivételével mindnyájan háttal állnak Aranka felé.)

Jolánka (könyeit törölve.) Köszönöm, szívem mélyéből köszönöm jóságtokat. De hisz' én ennyit nem érdelek . . . nem s tudom, hogyan jutok most hozzá . . .

László. Az nagyon egyszerű. Egy kis kárpotlást kívánnak neked nyújtani Arankának (megnyomva a szót) *volt* barátnői s az én barátaim, kik mindent tudnak és elfordulnak tőle.

Aranka (csüggedten.) Mindent tudnak . . . és elfordulnak tőlem!

Jolánka (melegen.) Oh nem, nem! Azt nem szabad tennetek! Hiszen Aranka nem bántott titeket . . . és ha nekem volt is velem holmi apró pörölésem . . . az nem baj . . . tudom, én, hogy Arankának azért mégis jó a szíve . . . csak kissé indulatos. Oh nézitek, milyen fájdalmat okoztunk neki. (Mind Aranka felé fordulnak, ki arcát kezeibe rejtve tartja.) Ne haragudjatok reá! Oh, akkor engem se szerethetnétek igazán, mert én nem hagyom el Arankát. (Arankához megy és megöleli.) Ne sirj, édes, no . . . én nem haragszom ám reád, én mindig szerettelek, és most is csak azt kívánom, hogy te is szeress egy kicsit.

Aranka (zokogva, csüggedt hangon.) Csak menj . . . menj te is a többivel . . . hadd legyek magam, ne legyen senkim, ha a testvérem csuffá tudott tenni, ha régi barát-

nőim el tudtak hagyni, hát hagyj el te is . . . Neked igazán van rá okod . . . tőled megérdemlem. Igen . . . gonosz voltam hozzád, irigy, kevély; bántottalak, kinoztalak. Elbizakodott, szivtelen voltam, most már látom. Hát csak vess meg te is és hagyjatok el mind! Tudom, megérdemltem.

Jolánka (megesókolja Arankát.) Nem tudom, mit csinálnak a többiek, de én bizony sem meg nem vetlek, sem el nem hagyok. Inkább nagyon, de nagyon fáj, hogy miattam ilyen szomorúságod van.

Aranka (Jolánkának nyakába borulva.) Oh, Jolánka, mennyivel nagyobb vagy te nálamnál. És ha meg tudnál bocsátani . . .

*

Hetedik jelenet.

Voltak. A mama.

A mama (ki már kis idővel előbb lépett be s hallotta Jolánka és Aranka szavait, közbe szól.) A bocsánat megadása attól függ, milyen őszinte a bocsánatkérés.

Aranka (a mamához fut.) Oh mama, kedves jó mama! Kérd te is Jolánkát, hogy felejtse el a történeteket. Őszintén bánom és szégyenlem, amiket tettem. És ígérem, szentül fogadom, hogy soha sem teszek többé olyat. Ugy fogom szeretni a jó Jolánkát, mint testvéremet.

A mama. Az nekem nagy öröm lesz. Jolánka pedig, úgy hiszem, már mondta is, hogy megbocsát.

Jolánka. Tiszta szívemből, kedves Arankám. (Megölelik egymást.)

László (Kálmánhoz és Jenőhöz.) Fiúk, a mondó vagyok, hogy ha már így fordult a dolog, talán kár lesz elszalasztani az ozzonnát.

Kálmán. Magam is úgy vélem. De meg ha Jolánka és Aranka közt szent a béke, nekünk semmi jogunk, hogy haragot tartsunk.

Jenő. Sőt visszatérünk a régi barátsághoz s nem hagyjuk el a mai ünnepi gratulációt.

Mariska. De már abban minket illet az elsőség, mert ennek a békekötésnek mi is örvendünk. (Kezet nyújt Arankának.) A régiék maradunk.

Birike. Sőt még jobban szeretiünk, mert jóvá tetted hibádat. (Kezet fog Arankával.)

Rózsika. Egyformán fogunk szeretni téged is, Jolánkát is. (Kezet fognak.)

Aranka. Oh, köszönöm . . . köszönöm! Meglássátok, beváltom szavamat s ezt a mai napot soha sem felejttem el. (Átölelve Jolánkát.) Mert mától fogva egygyel több testvérem van.

Jolánka (vidáman.) Oh, hát én most már hogy mondjam el azt a czifra gratulációt, melyben csak egy kevéske szeretetet akartam tőled kérni, melyet titokban tanultam ma ebéd után?

Aranka. Oh, édes Jolánkám! És mikor te ezzel foglalkoztál, akkor bántottalak én épp e miatt! De megállj, majd kipótolom én a sok keserűséget, melyet neked okoztam.

A mama (jó kedvűen.) Mindjárt hozzá is foghatsz. Van itt az asztalon édesség elég. Hozatom a kávé, csokoládét, üljetek asztalhoz!

László. Asztalhoz! Majd csokoládé mellett gratulálunk. De az oszonnát becsülettel ki is érdemeltük.

Aranka (tréfás fenyegetéssel.) Sejttem, hogy mivel, te hamis. No, de neked hát dupla

porció jusson, hogy lásd, mily őszintén hálás vagyok tetedért.

Mind. Ez már derék beszéd! Éljen Aranka! Éljen!

(Függöny legördül.)

MATYIKA TAVASZA.

(Képpel a 297. lapon.)

Ü
LÖK most vidáman
Palota köpadján,
Nézem a felhőket
Uszni az ég alján.
Nézem a villanó
Kis fecske madarat,
Palota ereszen
Uj fészket hogyan rak.
Orgona bokornak
Kinyílt a virágja,
Édes jó illata
A léget átjárja.
Pattan a rózsza is,
Virul a gyöngyvirág —
Te fényes kikelet,
Te vagy a boldogság!
Ó, hála Istennek.
Járhatok mezitláb.
Megjött a jó meleg,
Kímélem a csizmát!

KALANDOK MADÁRHONBAN.

— Szeszélyes mese tizenöt képben. —

— NEM adom, nem adom! Már mondtam eleget, hogy nem adom.

— De mikor olyan szépen kérlek, Bertikém!

— Akár szépen, akár nem szépen, mégsem adom. Nem azért fogtam.

— De én nem fogom bántani. Annyira szeretem az ilyen kedves kis madárkát!

— Meghiszem. Annyira szereted, hogy mindjárt szabadon bocsátanád. Tudom én, milyenek vagytok ti pityergős lányok.

— És ha szabadon bocsátanám is, csak jót tennék vele. Tudod mit? Neked adom a szép ezüst tizeském, aztán együtt bocsátjuk szabadon. Mevlásd, milyen boldog lesz a kedves madárka.

— Nem köll a tizeskéd. Van nekem magának is tizeském. Nem azért fogtam ezt a kendericzt, hogy eladjam. Mulatni akarok vele.

— Ismerem már a multságaidat. Kínozni fogod, ijesztgeted majd a macskával.

— Az is meglesz. És ha ráunok, oda is adom a Czirmosnak, legyen jó peccenyéje.

Erre a lágyszivü Anikó majdnem sirva fakadt, de meg is haragudott.

— Azt nem szabad tenned! Azt nem engedem!

... KI PÁROSAN, KI MAGÁNYOSAN. (Lásd a 302. lapon.)

— Nem engeded? No, most már hát azért is kijelentem, hogy meg fogom tenni. Én fogtam, azt teszem vele, amit akarok.

— Azért sem fogod a macskával megétni. Megkérem a mamát, hogy ne engedje. Mamácska sokszor mondta, hogy az ilyen ártatlan madárkát nem szabad fogásban tartani, agyon kínozni. Szegényke

nagyon boldogtalan itt az emberek házában.

— Mért olyan ostobák! Én bezzeg vigan volnék, ha a madarak közt röpködhetnék. No, mindjárt hívom a Czirmost, lesz majd jó multság.

— Jól van! Akkor én meg a mamácskát hívom.

És Anikó egészen fölindultan futott be a házba.

— Még csakugyan a nyakamra hozza! dörmögte Berti boszusan. De azért sem ér vele czélt. Elviszem a madaramat a szomszédba, Pali majd elrejtí kalitkástul.

Mikor a mama kevéssel utóbb számon kérte Bertitől a madárkát, Berti daczosan felelte, hogy már nincs nála, tul adott rajta. De hogy kinek adta, hová tette, azt semmikép sem akarta megmondani.

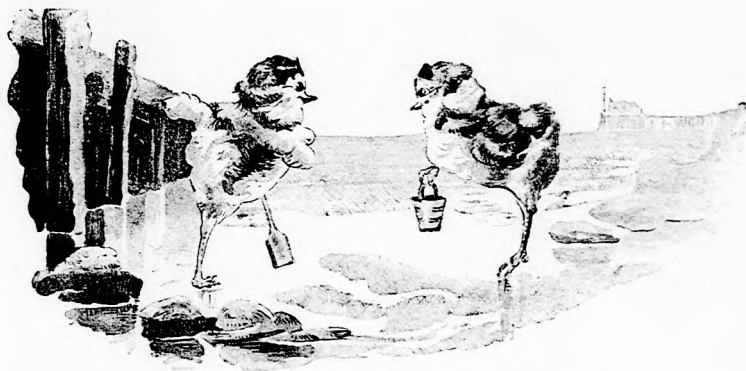
— Te lásd, szólt a mama. Holnap reggelig talán meggondolod. Most menj a szobádba és ki ne mozdulj reggelig.

Berti hüledezve bámult a mamára.

— Reggelig? Hiszen... ma délután... Józsi bácsiékhoz megyünk majálisra.

— Igen, mi megyüuk, de te itthon maradsz. Szót se többé indulj!

Berti durczásan ment szobájába, mely az emeleten volt s melynek ajtaját mindjárt

... LAPÁTKÁVAL TURKÁLT. (Lásd a 304. lapon.)

kulcssal csukták rá. Eleinte küszködött magával, de azután daczosan mondá:

— Nem bánom! Hát itthon maradok. De a madarammal mégis azt teszem, amit én akarok. Mindjárt holnap megetetem a macskával, csak azért is!

Lassan telt az idő a szoba-áristomban. Nagy csönd volt a házban és az udvaron is, mert mamáék csakugyan elmentek a majálisra. Berti jó ideig duzzogva morcososan járt fel alá a szobában. Mikor ezt megelégette, könyvet kapott elő.

— Olvasással mégis gyorsabban telik az idő.

Nem telt biz' az. Mert csak akart olvasni, de nem olvasott. Ha két-három soron végig futott a szeme, már a negyediknél csak rábámult a bútükre, az esze pedig messze járt, amott Józsi bácsiéknál, a majálison.

— Már eddig bizonyosan meg is volt a nagy ozsonna... hogy ne? Hiszen már esteledik... most már tánczolnak is ott a kertben a nagy tisztáson, ahol ma délelőtt a színes lámpásokat rakták föl...

Mérgesen lecsapta a könyvet.

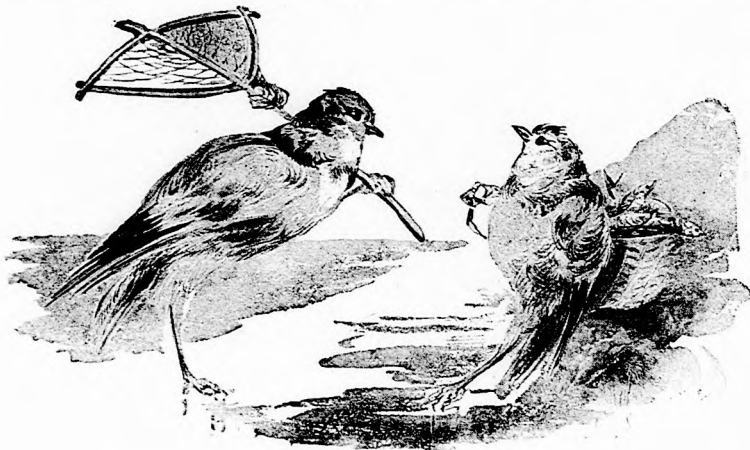
— Én meg itt unalmas könyvvel ölöm el az időt . . . kell is nekem könyv!

A pamlagra heveredett és nem tett egyebet, mint hogy bele bámult a szürkülő esthomályba. Mulatságnak ez sem volt sokkal különb az olvasásnál.

— Ostoba madara, milyen bajba kevert! No de jussak csak holnap oda hozzá, majd kitöltöm rajta a boszumat. Nem szökhetik meg a gonosz, Pali jól vigyáz a kalitkára. Azon elevenen tömöm bele a macska szájába!

Ezzel a szép szándékkal sem tudott sokáig elmulatni. Már egészen beesteledett gyertyát kellett volna gyújtania. De minek? Olvasni ugy sem volt kedve. Nem is volt nagyon sötét, mert a hold gyönyörűen világított, éppen az ablakra. Oda ment, kikönyökölt az ablakba és bele bámult a csöndes holdvilágos éjbe.

— Bolondság! dörmögte révedezve. Most éppen úgy vagyok, mint az a haszontalan kis madár a kalitkában. Kinézhetek, de ki nem mehetek. Neki voltaképp mégis jobb.

. . . A HÁLÓT VÁLLÁRA TÁMASZTVA. (Lásd a 304. lapon.)

Az én helyemen ő most kirepülhetne. Ha én madár lehetnék! Megmutatnám, hogy elmennék a hova akarok.

— Uhú! Ahá! Eljönnél? Szívesen látunk. Jöjj velünk!

Egészen közletről szólt a szives hívó hang. S amint Berti oda fordult, kissé meglepetve látta, hogy a fényes holdvilágban két nagyszemű füles-bagoly, söprűn ülve, lebeg feléje. Utánok meg hosszú sorban jöttek többen, ki párosan, ki magányosan ülve söprűnye-

len. (Lásd a képet a 300. lapon.) Kicsit hasonlított ez a história a boszorkánysághoz, egyik-másik bagolynak valóságos boszorkány süvege is volt. Bertit azonban nem olyan fában ringatták, hogy egyhamar megijedt volna valamitől.

— Biz' én el is mennék veletek, mondá. Kár, hogy madár nem vagyok!

— Ne törd azon a fejedet. Az én söprűmön már nincs hely, itt ketten vagyunk. De itt jön egyik pajtásom ni! Csak maga

ül a söprünyélen. Orülni fog s szerencsének, ha kellemes uti-társa akad.

— Részemen volna a szerencse, viszonzá Bertit az udvariaskodást. De hát az még sem lehet. Az a vékony söprünyél el nem bír engem. Aztán meg hogy is kapaszkodjam rá? Nem tudnék rajta megülni.

— Ne csinálj sok czerimoniát! Azt én jobban tudom, én vagyok a bagolybíró, legbölcsebb az egész Madárhonban. Halottam, mit kívántál, és teljesitem, hát most jőjj szaporán. Csak meg kell próbálnod.

— No, azt megtehetem.

Berti maga sem igen tudta, hogyan lehetett az, de csakugyan olyan könnyedén szökkent föl oda a söprünyélre a magányos bagoly mellé, mintha madár volna. Csak a kezeit terjesztette ki. A söprünyél meg . . . MEGPIHENT AZ ABRONCS-KERGETÉSTŐL.

(Lásd a 305. lapon.)

guggolva oly kényelmesen ült ott, mint madár az ágon.

— Most aztán siessünk, szólt az öreg bagolybíró. Messze van ám Madárhon, túl völgyeken, halmokon. Előre, gyorsan, söprünyél! Amig bírod, ne henyélj!

Repült is velök a söprünyél oly sebesen, hogy a leggyorsabb ló futása is csak csiga-mászás lett volna hozzája képest.

Szép volt ez, jó volt ez, nagyon tetszett is Bertinek. Mire csak annyit is gondolt,

hogy »No, ez nagyon érdekes kaland!« — már hetedhét országon túl voltak.

— Haha! Anikó talán el sem hiszi, ha majd elbeszélem neki mikor haza térek.

— Haza? szólt utitársa a söprünyélen. Csak nem gondolsz olyan oktalanságot, hogy haza akarnál menni? Kár is volna megpróbálnod, mert Madárhonból hétszer hetvenhét esztendő alatt sem jutnál vissza.

— Ohó! Nem oda Buda! Ti majd vissza visztek.

— Abból semmi sem lesz. Akit egyszer megfogtunk, többé nem eresztjük. Már késő is volna mást gondolnod, mert már itt vagyunk Madárhonban.

Most már nem volt Bertit egy csöppet sem kíváncsi. Soha se kerüljön többé vissza emberek közé? Ez rettenetes, ez szörnyűség! Meg is rémült a gondolatra úgy, hogy leszédült a söprünyélről.

Nagyot bukott . . . sokáig zuhant lefelé és el volt rá készülve, hogy izzé-porrá törje magát. Ámbár olyan furcsát érzett, mintha csak ki köllene terjesztenie a kezeit hogy fentartsa magát a zuhanásban. De ijedtében nem tett semmit csak bukott lefelé. Mikor már közel volt a földhöz, látta, hogy vízbe fog bukni. Jókora tócsa volt s a szélén két alig pelyhes vízi madárfiók játszadozott. Az egyik csöppecske vödöröcskébe meritgetett vizet, a másik aprócska

lapátkával homokot turkált a víz fenekéről. (Lásd a képet a 301. lapon.)

— Ha a vízbe pottyanak, az még jó szerencse, gondolá Berti. Csak elég mély legyen, akkor nem lesz semmi bajom. Egy kicsit alá merülök, azután kiuszom. Uszni jól tudok.

Csakugyan szerencsésen a vízbe pottyant. El is merült, mert a víz ott a tócsa közepén jó mély volt. Hanem aztán! . . . amint a felszínre került és uszni próbált, akkor rémült csak meg igazán.

— Mi ez? Hát nem tudok én uszni? Hiába nyujtogatom kezem-lábam . . . jaj! Mindjárt megfulok! Jaj, segítség!

A tócsa szélén pacsoló két madárfiók ijedten elfutott, a szegény fuldokló pedig már sok vizet nyelt. Bizony nem tudom, mi lett volna a vége . . . már egészen elázva kezdett aláme-

rülni s érezte, hogy többé nem fog fölvergődni. Ekkor azonban nagyot locsant melllette a víz és alája nyult valami . . . Csakugyan, nem merült tovább lefelé, hanem fölfelé emelkedett. Hálón feküdt és a háló aztán kidobta a partra, mint valami kis halacskát. Lihegve hadonázva dült egy homok-rakásnak. Előtte pedig, a hálót vállára támasztva, állt megmentője, egy halász-fecske. És meglehetősen kemény hangon mondá: (Lásd a képet a 302. lapon.)

— No, te együgyü! Mit botorkálsz a vízben, ha nem vagy vízi madár és így usz-

ni sem tudhatsz? Jó szerencséd, hogy épp erre jártam és kibuzhattalak.

— Köszönöm is nagyon szépen, mert igazán nem tudom, mi a kő ütött hozzám, hogy olyan élhetetlen voltam a vízben. Máskor ilyen hitvány kis tócsától biz én meg nem ijedtem, mert uszni nagyon jól tudok ha nem vagyok is vízi madár, sőt éppenséggel nem is madár, hála Istennek.

— Micsoda? Mit darálsz itt össze-vissza? Még megtagadod a nemzetségünket és azt fecseged, hogy itt élsz Madárhonban, de nem vagy madár? Hallod-e, ha még egy ilyen bolond szót szólsz, mindjárt vissza dob-

lak a vízbe, aztán te lásd: csakugyan nem vagy-e madár és tudsz-e uszni.

— Jaj dehogy, dehogy! Legyen minden inkább úgy, mint neked tetszik, csak hagyj itt a szárazon. Én madár vagyok és a viláért sem tudok uszni!

— No, csakogy eszedre tértél. Most aztán izibe menj dolgozra és ne zavarj itt a vizet! Halászni akarok.

Ezt a jó tanácsot Berti hűségesen követte és ugyancsak szaporán futott a veszedelmes helyről. De amit tapasztalt, az nagy szöget ütött a fejébe.

Madárnak nézni engem! Ez már csak bolond história! De az is furcsa hogy az a halász-fecske legalább is akkora volt mint én, sőt talán még nagyobb. Ugyan hatalmas szárnyasok élnek erre felé. Mert én csak nem lettem kisebb? De mekkora lehet

. . . PÖRGETTYÜT CSAPKODOTT.

(Lásd a 305. lapon.)

aztán itt a gólya hozzám képest? Köszönöm szépen, ha utamba akadna! Akár szőröstül-bőröstül kapjon be! Jobb lesz, ha mindjárt megfordítom a szekereim rudját és haza térek. Majd csak haza érek valamikor gyalog szerrel is.

Ez nagyon szép terv volt, de mikor indulni akart, egy kis bökkenőre talált.

— Hm! Mennék, de merre van hazafelé?

Ezen ugyan hiába törte a fejét. Akár jobbra indult, akár balra, nem tudhatta hova jut.

— Meg köll kérdezni valakitől. Amott látok mulatozó fiatalokat, azok talán utba tudnak igazítani.

Nem messze csakugyan vígan volt Madárhon ifjú népsége. Egyik csapat bújócskát játszott, mások kergetőztek; emitt az egyik épp megpihent az abroncs-kergetéstől, a másik pörgettyűt csapkodott. (Lásd a képeket a 303. és 304. lapokon.) Ezeket szólította meg:

— Ugyan kedves barátaim, nem tudnátok nekem megmondani, merre jutok ki Madárhonból, hogy haza mehessek?

Nagy kaczagás támadt erre, szinte hemperegtek nevetőkben.

— Láttatok már ilyen bolondos madárfiókát? Haza akar menni, de ki akar jutni Madárhonból! Hát nem is tudod, hogy nem is lehetsz máshol otthon, csak itt? Örülj, hogy itt lehetsz, mert ugysem juthatsz soha máshová. Majd adna neked a bagolybíró, ha megtudná mit beszélsz.

(Folytatása következik.)

A KIVÁNCSI CSIBE.

— Állatmese. —

EGY KIS csibe az udvaron kapargált. Egyszerre csak magasra emelte a fejét, fülelt, figyelt s oda szólt az öreg tyukmamához:

— Micsoda hang ez?

A toronyban szól a harang.

— És miért szól?

— Nem tudom. Nekünk nem szól, hát nincs rá gondom.

A kis csibe ezzel nem érte be. Keresztül futott az udvaron a házörző eb kunyhójához.

— Komondor ur, mondja csak: mért szól a harang?

A vén komondor egy nagy csonton rágódott és haragosan morogta:

— Ne alkalmatlankodjál! Látod, hogy dolgom van.

A kis csibe odább ment, boszusan gondolva:

— Goromba legény ez a komondor ur! No, amott állnak a lovak, azok udvariasabbak.

Eléjük került és kérdé:

— Igen tisztelt Villám és Csillag uraimék, nem mondanák meg nekem, mért szól most a harang?

A lovak toporzékolva várták gazdájokat s türelmetlenül feleltek:

— Bánjuk is mi, ha szól, ha nem szól. Csak már indulnánk!

— Tudatlanok! gondolá a csibe.

Odább ment és eltökélte, hogy kifürkészi a titkot. A közeli réten megpillantott egy tehenet.

— Ahá, most már jó helyen járok. Ez a sekrestyés tehénkéje, szelid, okos asszony-ság, ez majd megfelel.

Mindjárt meg is kérdezte. A tehénke komolyan és sokáig bámult rá.

— Azt szeretném tudni, miért szól a harang? No, azt könnyen megmondhatom. Azért szól, mert a sekrestyés rángatja a kötélét.

— Igazán? Nagyon érdekes. De hát... mért rángatja?

— Azt ő bizonyosan tudja, de nekem bizony mindegy, akármi okból. Amit tudtam megmondtam s ennyivel beérheted te is.

— De mikor én még többet is szeretnék tudni.

— Jól teszed, ha tudni kívánsz olyan dolgot, ami a te dolgod. De nagyon fölösleges kíváncsian fűrészgetned a mások dolgát, amihez semmi közöd. Csak lótsz-futsz, bele fáradsz és még ha megtudod is, nem vagy egy csöppel sem okosabb. Tanulj meg jól kapirgálni és ne törd a fejedet azon, hogy mások mit és mért csinálnak.

T A N I T Á S.

(Képpel a czinlapon.)

A, b, c, d, e, f, g —

Jaj, de nehéz ez az ábécze!

H, i, k, l, m, n, o, p —

Jól vigyázz ide, kis kópé!

R, s, sz, t, u, v, z —

Ej, ilyen bambán ne nézz, hé!

Itt ülj veszteg egy helyen,

Ide tekints! Figyelem!

B, u: bu — t, a: ta —

Kis buta

V, i: vi — ez, a: eza —

A Vicza.

Ha nem tanul szorgalmasan minden nap,

A Viczúcska a kezére a, p: ap —
Verést kap.

KÉT KIS CZINKE.

— A »Kis Lap« 10-dik színes műmelléklete. —

AVASZI napsugár ragyog szét a tájon, virágdisz pompáz a gyümölcsstermő ágon. Az egész természet új életre ébredt s örömmel zeng minden:

— Oh, mily szép az élet.

A világos ágon vigan csicseregve egy kis czinkepár is nézi nagy kedvtelve.

— Jaj de csak gyönyörű ez a virágtenger! Már ennek hogy is ne örülne az ember! Reggeltől napestig akár csak ezt lássam.

— Igazad van kedves fészekbeli társam! Csupa virággillat, szín-pompa a tájék. Ámbár... én ennél még sokkal szebbet tudnék.

— Ne mondd!

— Bizony tudnék! Persze az embernek ezek a virágok gyümölcsöt teremnek. De nekünk mi haszna a szép szín, jól illat? Ha éhesek vagyunk, az még jól nem laktat.

— No, ez igaz. De hát hogyan volna szebben?

— Hogy? Mondd: legjobban mit szeretsz a begyedben?

— Jó kövér bogárkát.

— Ugy-e? Az csak a jól! Ahhoz, ugy-e semmi sem hasonlítható. Már most képzeld, hogyha ez a sok bokor, fa virág helyet kövér bogárkákat hozna! Volna akkor hegyen völgyön lakodalom!

— Jaj, ne is mondd tovább! Oh, milyen siralom, hogy nem úgy van, amint szemünk szánk kívánja!

Egy kis méh éppen ekkor arrafelé szálla.

— Ej, ti kapzsi czinkék! Azt hiszitek, látom, csak magatok vagytok széles e világon. Nem bannátok, más ha meghalna is éhen, csak ti néktek jusson minden jóból bőven? Ha virág nem volna, honnan szednék mézet? Nálatoknál bölcsebb ám a jó Természet. Találtok bogárkát ti így is eleget, ne irigyeljétek mástól a kenyeret.

Röstelli a czinke, hogy rápiritottak.

— Ej, te nyelves jószág, most mindjárt bekaplak! Méhecske is jó lesz egyszer ozsonnára.

— Igazán? De tán nem sürgetőssépp mára. A begyedbe jutni ma még nincsen kedvem.

S a méh gyorsan le a sűrű fübe libben.

A két éhes czinke boszusan odább száll s a méh ozsonnáltat a virágos ágán.

Versengés

melyben nem a szerencse dönt.

Mondjatok 10-től 15-ig terjedhető olyan egy tagu szokat, melyek visszájára olvasva is ugyanegy értelmet adnak.

Megjegyzem, hogy a cz, cs, sz, gy, ty, ny, ty, zs összetett betűk egy betűszámba mennek.

Aki a legtöbb ilyen szót küldi be, annak jutalma egy igen szép és becses könyv.

A megfejtő névsorából elsőnek kihuzott kapja jutalom-nyereményül az

„Uj Robinson“

czimü pompás munkát, melyet csaknem 100 kép ékesít, s kemény táblába van kötve.

MEGFEJTÉSEK ÉS MEGFEJTOK.

A »KIS LAP« XLIV. köt. 16-dik számában közölt rejtett név megfejtése:

Hunyadi János, Oroszország, Robinson (rege), Török-(tatar), orom, Bánság, Árva-megye, Gyula (György) = **Hortobágy.**

Helyesen fejtették meg: Steiner Elza, Barta János, Schönberg Zoltán, Pollák Alfréd, Josipovich Kálmán, ifj. Tormay Béla, Kiss Sára és Lajos, Berger Irén, Szalay Livia, Rózsa Irén és Ida, Gyémánt Ilona, Bartal Aurél, Szöllősy Aurél, Szily Rózsika, Pávay Vajna Gabi, Berczelly Tibor, Kövesy Rudi, Clement Ernő, Sipőcz Laczika és Karola, Braun J. Tivadar, Falk Alice, Dósa Ilonka, Uhlig Sarolta, Neumann testvérek, Koreck Iván, Müller Erzsi, Polgár Juliska és Margitka, Csikvári Ernő, ifj. Kőlesey Ákos, Bauer Elza, Stein Andor, Tenner Elza, Tóth Miczi, Lesskó Istvánka, Tarnóczy Ferencz, Berger Teréz, Grósz Endre, Strasser Pali, Patterson Margit és Orsolya, Fleischmann Janka és Jenő, ifj. Bolyó Károly, Natti Klotildka, legifj. Kubinyi György, Fried Ella és Gizella, Hirsch Margit és Lujza, Scheuer Ervin, Boross Pali, Pleszky Karolina, Györkös Margit, Weisz Lajos, Panajott Miczike, Fülöp Etelka és Kálmán, ifj. Isaák Gyula, Tóth Gyula, Brody Armand, Tomesz Irma, Szörtsey Margit, Forster Tibor, Goldheim Margit, Schlesinger Irma, Moesz Izabella és Ilonka, Soós Laura és Ottlika, Magyar Tónika, Botka Andor és Lajos, Patai Mariska, Scheinberger Irén és Bella, Sibilla Jenő, Maller Margit, Poór Elza, Szathmáry Péter, Pásztor-Bódogh Ibolyka, Kaminszky Irma és József, Halász Sándor, Unger Béla és Ferike, Zakár Mar-

git és Lajoska, Görgy Aladár (nem illik rongyos szélü, letépett papirosdarabra írni levelet. F. b.) Kertész Tibor, Péchy Lenke, Práznovszky Iván, Sárffy Tibor és Alfréd, Perl Elza és Irén, Bod Etel, Papp Birike, Engelmann Jenő, Belák Sarolta és Stefánia, Fischer Lajos, Bayer Feri, Kürschner Manó (részben), Márton Gabriella, Berger Lujza, Francke Kálmán, Schwartz István, Pösch Rudi, Taubner Margit, Láczy Edith, Lackenbacher Vilma és Andor, Sturm Margit, Kövér Ilona, Végh Irén és Dezsőke, Miklós Jolán és Tiborka (kinek az írása? F. b.) Schulhof Adélka, Kerdl Dezső és Ernő, Klein Pali, Reztsek Brzsike és Gyula, Ehrlich Juliska, Bretschneider Paula, Redlich testvérek, Gedeon Endre és Zoltán, Magassy Aranka, Radisics Elemér (neked is hasztalan üzenem meg a szerkesztő és kiadó hivatal közötti különbséget. F. b.), Bakos Géza, Imrédi Kálmán és Károly, Hollaki Leó, Dienes Magda, Sohár Irma és Andor, Valtér Mariska, Szemők Katicza és Maricza.

A jutalom kisorsolása szabályszerűen megtörténtén, nyertes lett *Pávay Vajna Gabi, Pozsonyban*, kinek a jutalomkönyvet (»Ifjusági emléklapok.« Füßy Tamástól) a kiadóhivatal megküldi.

*

A »KIS LAP« XLIV. köt. 16-dik számában »*Kimaradt magánhangzók*« czimmal közölt feladvány megfejtése:

„Kiváncsi vagyok, közületek, kedves kis olvasóim, hányan lesztek, akik a hiányzó magánhangzokat ezekből a sorokból ki tudjátok betűzni. Forgó bácsi.“

Helyesen fejtették meg: Marczali Bözse, Steiner Elza, Szalay Livia, Berger Irén, ifj. Tormay Béla, Josipovich Kálmán, Pollák Alfréd, Schönberg Zoltán, Rózsa Irén és Ida, Gyémánt Ilona, Bartal Aurél, Szöllősy Aurél, Szily Rózsika, Berczelly Tibor, Clement Ernő, Sipőcz Laczika és Karola, Falk Alice, Dósa Ilonka, Müller Erzsi, Polgár Juliska és Margitka, Csikvári Ernő, ifj. Kőlesey Ákos, Bauer Elza, König Dénes, Pruzsinszky Augusta, Stein Andor, Tenner Elza, Tóth Miczi, Lesskó Istvánka, Tarnóczy Ferencz, Grósz Endre, Fekete Andor, Strasser Pali, Patterson Margit és Orsolya, ifj. Bolyó Károly, Fried Ella és Gizella, Hirsch Margit és Lujza, Scheuer Ervin, Boross Pali, Pleszky Karolina, Weisz Lajos, Eibenschütz Aranka, ifj. Isaák Gyula, Brody Armand, Botka Andor és Lajos, Veress Ilona, Forster Tibor, Schlesinger Irma, Moesz Izabella és Ilonka, Soós Laura és Ottlika, Sibilla Jenő, Poór Elza, Kaminszky Irma és József, Unger Béla és Ferike, Zakár Margit és Lajoska, Kertész Tibor, Péchy Lenke, Práznovszky Iván, Sárffy Tibor és Alfréd, Perl Elza és Irén, Bod Etel, Papp Birike, Belák Sarolta és Stefánia,

Fischer Lajos, Bayer Feri, Kürschner Manó, Márton Gabriella (nem jó olyan szemrontó vörös tintát használni! F. b.) Berger Teréz, Francke Kálmán, Schwartz István, Taubner Margit, Schlesinger Szidi, Láncey Edith, Lackenbacher Vilma és Andor, Sturm Margit, Kövér Ilona, Végh Irén és Dezsőke (kinek az írása? F. b.), Miklós Jolán és Tiborka, Klein Pali, Rezutsek Erzsike és Gyula, Valter Mariska, Dienes Magda, Imrédi Kálmán és Károly, Bakos Géza, Radisics Elemér, Magassy Aranka, Redlich testvérek, Bretschneider Paula.

*

A »Kis Lap« XLIV. köt. 15-dik számában közölt képrejtvény megfejtését beküldték még: Hollaki Leó, Weisz Linka.

FORGÓ BÁCSI POSTÁJA.

Polgár Juliska. A kis fordítás nagyon simitásra szorul ugyan, de mert különben csinos, hát meg is simogatom és közlésére sort kerítek. A rejtvénykéd azonban nem közölhető. Olyan lap, minőről kérdezősködöl, talán a »Lányok Lapja.« Mást nem igen ismerek. — **Lackenbacher Vilma és Andor.** A rejtvények legtöbbje jó, de mégsem sorozhatom be valamennyit. Mert pl. azt nem kívánhatom kis olvasóimtól, hogy a görög hitrege alakjait ismerjék. — **Legifj. Kubinyi György.** Nagyon bőven ontod a kérdéseket. Ez magában véve még nem volna baj, mert Forgó bácsi szívesen felel, ha a kérdés érdemes rá. Te azonban nagyon sebtiben lefirkantasz mindenféle kérdést, mely eszedbe jut. A rejtvények megfejtőinek névsorát meghatározott időben — mindig a rejtvény közlésétől számított két vagy három hét múlva — közlöm; a szindarab közlése idejét is előre jeleztem; efféle tehát fölösleges kérdezní. Hogy Szerbiában csakugyan készülnek-e esatára? Arra nekünk a »Kis Lap«-ban semmi gondunk; egyébiránt eszök ágában sincs. Hogy a városligetben a Pesties-testvérek állítanak panorámát, arról semmit sem tudok; de tudok arról, hogy Feszty Árpád festőművész, több művésztársa segítségével, készít nagyszabásu panoráma-képet. Olyan felolvasás, minőt említesz, egyelőre nem igen lesz, majd csak a jövő hidegebb évszakra lehet effélel tervezni. Egyébként nénikédnek, egykori kis olvasómnak, add át üdvözetemet. Remélem, a kettős névnap meglegegedésre folyt le. — **Tálasz Kornélia.** Oszinte örömmel értesültem, hogy Margit nénéddel együtt már fölépültetek a veszélyes betegségből s újra folytathatjátok tanulmányaitokat. Amit a »Kis Lap«-ról írtál, hogy mindnyájan mily szívesen olvasgatjátok, az nekem kedves jutalmul szolgál báradozásaimért. Üdvözöllek! — **Kürschner Manó.** Szívesen látlak téged is kis híveim táborában. Megbocsátani valóm nincsen semmi, mert a rejtvények megfejtését beküldeni nem

kötelesség; csak élénkebb érdeklődését tanusítja az, aki be is küldi. Roszcsont Ferkével alighanem rövid idő múlva újra találkozunk, mert amilyen nyughatatlan jószág ő keme, már ismét vannak oly viselt dolgai, melyeket méltó lesz följegyezni. — **K. D.** Azok a bus versek dicséretes, kegyeletes érzelmről tanuskodnak s a család körében, hol a gyászt együtt viselik, bizonyosan visszhangot is keltének. A közölhetőség mértékét azonban nem ütik meg. — **Francke Kálmán.** A rejtvény szerkesztésben való kísérleted még ezuttal sem sikerült. Mert rejtvényed jól van ugyan megszerkesztve, de hát az a nagy bibéje van, hogy a magyar nyelvben nincs talán szó, melyet már legalább száz esztendő óta annyian szerkesztettek volna meg, még pedig mindnyájan egyformán, rejtvénynek, mint ezt a jó türelmes »Torontálmegye« szót. Legtöbb kis olvasótársad azt mondaná rá: »Ni, ezt én is épp így gondoltam.« Pedig már az apja, de a nagyapja is épp így gondolta. Tehát valami újabbat gondolj. — **Schlesinger Szidi.** Csak hogy kiláboltál abból a gyötrő, kinos bajból! Csinos leveledet meglegegedéssel olvastam. A szíves üdvözlést pedig mindnyájatoknak viszonzom. — **Szenecy Dénes.** Kapóra jelent meg épp most a Rózsavölgyi és Ta régi jó hiteli zenemű-kereskedés kiadásában első füzet a zenei *remekiróknak*, mely vállalat nem csak a nagy világ, de hazánk jeles zeneköltőinek műveit is fölvetta a sorozatba. A gyűjtemény szerkesztője Langer Viktor. — **Vajda Irén.** Igenis, hálás emlékezetemben maradt a kis Irénke, aki ma már nagy kisasszony, de azért ő is meleg emlékezetében tartja a »Kis Lap«-ot, mely neki nem csupán gyermek-korában szolgált gyönyörűségére, de élvezi még ez idő szerint is, amit a kedves levélben olvasnom nekem különösen jól esett. — **Magassy Aranka.** Már hogy ne fogadnálak szívesen téged is híveim sorába, mikor Jenő és Zoltán testvéreid is az én lobogóm alá gyűltek? Isten hozott és soká el se váljunk! — **Selevér Flora.** Váltig nem tarthat egy elbeszélés s mindennek egyszer csak végének kell szakadnia. Meg aztán Dorinka mögött különféle Ferikék és Boriskák, Laczik és Juliskák, Palkók és Mariskák lesik sorukat, mivel hogy ők is nagyon kívánczoknak elibétek. — **Stein Andor.** Az előző neked is szól. — **F. I.** Lehetetlen az ön kívánságának megfelelnem. — **Aesopus.** Az ujat is megrajzolhatjuk. — *Több levélről a jövő számban.*

»JÓ SZIV.«

A tűzkárvallottak segítségére adakoztak: Magassy Jenő és Zoltán 1 fr., Fráter Ágnes 50 kr., Hirschler Jolán gyűjtése 8 frt. (Egyes adakozók: Hirschler Viola, Györgyike, Katinka és Jolán.)

ését tanúsítja
vel alighanem
mert amilyen
smét vannak
öljegyezni. —
es. kegyeletes
örében, hol a
isszhangot is
azonban nem
rejtvény szer-
al sem sike-
egyszerkesztve,
y a magyar
már legalább
ztettek volna
án, rejtvény-
lmege» szót.
ná rá: »Ni,
már az apja.
Fehát valami
di. Csakhogy
ajból! Csinos
szíves üdvöz-
m. — **Szenecy**
a Rózsavölgyi
és kiadásában
mely vállalat
eles zeneköl-
pa. A gyűjte-
Vajda Irén.
a kis Irénke.
t ő is meleg
t, mely neki
ült gyönyörű-
nt is, amit a
ülönösen jól
y ne fogadná-
mikor Jenő
m alá gyűl-
! — **Selevér**
szelés s min-
akadnia. Meg
kék és Boris-
ariskák lesik
kiváncoznak
ző neked is
kivánságának
s megrajzol-
ban.

koztak: Ma-
nes 50 kr.,
s adakozók:
és Jolán.)

theneum-ép-
pesten.

Két kis czinke.